

РЕШЕНИЕ

№ 1568

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 15.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9071** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт (РА) № Р – 2200221717002930, издаден от Р. Г. Я., като орган възложил ревизията и Е. Д. П., като ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 843 от 17.05.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите за установени задължения по ЗКПО за корпоративен данък общо в размер на 82 382, 83 лева, от които главница 55 866, 80 лева (за 2010 г. – 7 272, 74 лева; за 2011 г. – 8 500 лева; за 2012 г. – 6 003, 04 лева; за 2013 г. – 21 568, 72 лева и 2014 г. – 12 521, 30 лева), и лихва в размер на 26 515, 03 лева.

В жалбата се излагат доводи, че РА е издаден в нарушение на материалния закон и при неизяснена фактическа обстановка. Неправилно ревизиращите органи са приели, че не са събрани доказателства за наличието на парични средства в Х. В. К. – управител на [фирма], в резултат на което на основание чл. 78 ЗКПО е увеличен счетоводният финансов резултат на [фирма]. Неправилно и в нарушение на процесуалния закон, ревизиращите органи твърдят, че не е налице нарушение при връчване на съобщенията в хода на ревизията на адреса. Неправилно в обжалвания РА се твърди, че след като не са подавани от страна на Х. К. годишни данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2010 г., 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г., в които да е декларирано предоставени в заем парични средства, то не е доказано предоставянето им в заем. Моли спорният акт да бъде отменен. Претендира да се присъдят в тежест на

ответника съдебните разноски по съдебното производство, включително за адвокатско възнаграждение.

В открито съдебно заседание жалбоподателят иска да бъде уважена жалбата срещу ревизионния акт и утвърдителното решение. Ревизионният акт не се подкрепя, включително и по време на самата ревизия, от събраните писмени доказателства. Иска от съда да се присъдят в полза на доверителя му разноските в процеса, сред които няма адвокатско възнаграждение.

Ответникът директор на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” („ОДОП”) – С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. заявява, че жалбата следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед № Р-22002217002930-020-001/15.05.2017 г., връчена на 05.06.2017 г. (л. 43 от приложение № 1 към делото), изменена със заповед №Р-22002217002930-020-002/01.09.2017 г., издадени от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии” при ТД на НАП С., упълномощен съгласно Заповед №РД-01-369/30.03.2016 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], ЕИК[ЕИК] за установяване задължения за корпоративен данък /КД/ за периодите от 01.01.2010 г. до 31.12.2014 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002217002930-092-001/20.11.2017 г. срещу който е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 1 от ДОПК преценено в мотивите на РА като неоснователно.

Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК във връзка с Решение № 405/20.03.2017 г. на директора на дирекция ОДОП С. и Решение №695/05.05.2017 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, допусната в Решение №405/20.03.2017 г., с което е отменен РА №Р-22220216000097-091-001/09.01.2017 г., а преписката е върната на органа по приходите с указания за извършване на нова ревизия.

Предмет на спора в настоящото производство са установени задължения в тежест на [фирма] по ЗКПО за корпоративен данък /КД/ общо в размер на 82 382,83 лв., от които главница 55 866,80 лв. /2010 г. - 7 272,74 лв., 2011 г. - 8 500,00 лв., 2012 г. - 6 003,04 лв., 2013 г. - 21 568,72 лв. и 2014 г. - 12 521,30 лв./ и лихви за просрочие в размер на 26 515,03 лв.

Съгласно констатациите в РА, извършваната от [фирма] дейност през процесните периоди е строителство на сгради, находящи се в [населено място], продажба на построени обекти в т. ч. и в груб строеж и търговия с промишлени стоки /ламинат, корнизи, щори/ и отдаване под наем на собствени помещения. Дейността се извършва от собствен обект - магазин в [населено място], [улица].

Ревизията приключва с РА № Р-22002217002930-091-001/03.05.2018 г., издаден от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии” при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Е. Д. П.-С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията (л. 52 – 58 от делото). РА е връчен на 04.05.2018 г.

В срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК от ревизирия субект до директора на Дирекция „ОДОП” е постъпила жалба срещу констатациите на органите по приходите в обжалвания РА с вх. № 53-06-3027 / 16.05.2018 г.

На 17.05.2019 г. директорът на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП – С. е издал

мотивирано Решение № 843, с което спорният РА е потвърден изцяло.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на [фирма] от органите по приходите са предприети процесуални действия подробно описани в РД (л. 33-44 от делото). Докладът, на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от РА, поради което тези действия не следва да бъдат преповтаряни в настоящия съдебен акт.

В предходното производство, приключило с РА № Р-22220216000097-091-001/09.01.2017 г., е установено, че за процесните периоди по кредита на сметка 107 „Сметка на собственика“ са осчетоводени постъпили суми общо в размер на 446 899, 08 лв., съответно 2010 г. - 72 500,00 лв., 2011 г. - 85 000,00 лв., 2012 г. - 60 034,40 лв., 2013 г. - 215 697,19 лв., 2014 г. - 13 667,49 лв., срещу дебитирането на сметки 501, 503 и 504.

По отношение на произхода на сумите, управителят Х. К. /който е и едноличен собственик на капитала на дружеството/ е заявил, че парите са от получени възнаграждения от работата му в Германия. През 1993 г. и 1994 г. лицето е внесло в Република България сума в размер на 771 680, 00 германски марки, които са декларирани по съответния ред с митнически декларации, представени за целите на ревизията.

Видно от изложеното в ревизионния доклад, Х. К. не е предоставил информация и доказателства, за това къде е съхранявал паричните средства, протоколи по чл. 137 от Търговския закон за решение на общото събрание на дружеството за захранване на касата на същото.

Органите по приходите са приели, че постъпилите суми по дебита на сметки 501, 503 и 5041 в кореспонденция със сметка 107 не могат да се определят като заемни средства от собственика, предвид на това, че няма представени договори за заем, не са представени и всички първични документи на база, на които са направени записванията по кредита на сметка 107. Управителят и едноличен собственик на капитала не е подавал декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за съответните периоди, с които да декларира предоставените суми/заеми. През съответните периоди същият се е осигурявал в ревизираното дружество по договор за управление и контрол с месечен доход 700,00 лв. - 720,00 лв. и няма други доходи.

Органите по приходите са стигнали до заключението, че управителят - Х. К. не е разполагал с доходи като физическо лице, за да може да предостави 446 899, 08 лв. на ревизираното дружество през съответните периоди. Търговско дружество [фирма] развива стопанска дейност и реализира приходи от строителна дейност и от продажби на ДМА, както и приходи от продажби на битови стоки в магазин и приходи от наем, поради което е прието, че не физическото лице – собственик, а дружеството, извършвайки дейността, си е било в състояние да реализира приходи в размер на постъпилите суми по сметки 501, 503 и 5041 в кореспонденция със сметка 107. Тези суми са определени като приходи от дейността на ревизираното лице, които не са отчетени по съответния ред.

Въз основа на това органите по приходите, на основание чл. 78 от ЗКПО, са увеличили счетоводният финансов резултат с осчетоводените суми по кредита на сметка 107 за всеки от съответните периоди в следствие на което на дружеството са установени задължения за корпоративен данък.

На основание чл. 78 от ЗКПО счетоводният финансов резултат е увеличен с осчетоводените суми по кредита на сметка 107 „Сметка на собственика“ съответно:

2010 г. - 72 500,00 лв., 2011 г. – 85 000,00 лв., 2012 г. – 60 034,40 лв., 2013 г. – 21 5697,19 лв. и 2014 г. – 1 3667.49 лв., в следствие на което при ревизията е установен допълнително КД 2010 г. - 7 272,74 лв., 2011 г. - 8 500,00 лв., 2012 г. - 6 003,04 лв., 2013 г. - 21 568,72 лв. и 2014 г. - 12 521,30 лв. и лихви за просрочие в размер на 26 515,03 лв.

С определение на съда от дата 05.11.2019 г. производството по делото е спряно до приключване на производството по административно дело № 353 / 2019 г. по описа на АССГ, 17 състав. Съдът е определил, че решението по административно дело № 353 / 2019 г. е преюдициално спрямо настоящото дело и ще има значение за правилното решаване на настоящия спор. По делото е приложен заверен препис от Решение № 5834 от 09.10.2019 г. по административно дело № 353 по описа за 2019 г. на АССГ, 17 състав. С решението жалбата, подадена от Х. К. срещу РА № Р – 22002218000025 – 091 – 001 / 31.08.2018 г., в частта потвърдена с решение № 1782 / 16.11.2018 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при Централно управление на НАП – С. за определени задължения за довносяне по ЗДДФЛ общо в размер на 116 577, 92 лв. е отхвърлена. На 29.07.2020 г. е постановено Решение № 10383 на ВАС, Осмо отделение, по административно дело № 13827 / 2019 г. С него е оставено в сила Решение № 5834 от 09.10.2019 г. по административно дело № 353 по описа за 2019 г. на АССГ, 17 състав. По делото е приложен заверен препис от решението (л. 153 – 157). Като резултат от това съдебното производство по настоящото дело е възобновено.

В хода на съдебното производство са приети основно и допълнително заключение на съдебно-счетоводна експертиза. В заключението по основната експертиза е прието, че има внесени суми от управителя Х. К., които са постъпили по банковите сметки на дружеството и са осчетоводени в кредита на счетоводна сметка 107 „Сметка на собственика“, общо в размер на 208 864, 68 лева. Относно внесените от Х. К. суми в брой в [фирма] експертизата е проверила приходни касови ордери (ПКО). Приема се, че е внесена сумата от 238 034, 40 лева. В експертизата е посочено, че през изследвания период Х. К. е декларирал при влизане в страната общо 3 205 370, 00 (три милиона двеста и пет хиляди триста и седемдесет) германски марки. При официален валутен курс на лева към германската марка съгласно чл. 29, ал. 1 ЗБНБ левовата равностойност на 3 205 370, 00 германски марки е 3 205 370, 00 лева, а при действащия за деня на влизането валутен курс и с отчитане на деноминацията на лева, левовата равностойност на 3 205 370, 00 германски марки е 536 759, 21 лева.

В експертизата е посочено, че през периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2014 г. дружеството е погасило задължения към собственика в общ размер 22 527, 50 лева, а от страна на Х. К. са предоставени на [фирма] суми в размер общо на 446 899, 08 лева. Към 31.12.2014 г. осчетоводеното задължение към Х. К. по кредита на счетоводна сметка 107 „Сметка на собственика“ е в размер на 736 863, 72 лева. По задача 5 експертизата счита, че по никакъв начин внесените, респективно върнатите от [фирма] парични суми на собственика Х. К. не могат да бъдат третирани като разход на дружеството. По своята същност тези парични суми, отразени по кредита на счетоводна сметка 107 „Сметка на собственика“ представляват финансиране (временно или дългосрочно) от страна на собственика към дружеството, което има нужда от допълнителни средства за дейността си.

В представеното допълнително заключение са дадени варианти на въпроса, по какъв начин ще се изменят установените с обжалвания РА данъчни задължения и лихви

върху тях, в случай че всички възражения на жалбоподателя бъдат уважени и във варианти ако едно или повече възражения на жалбоподателя бъдат уважени – при съответните комбинации и с отчитане на данъчните периоди, през които са постъпвали суми в сметката на собственика, респективно са отписвани служебни задължения. В резюме: ако се игнорира увеличението на счетоводния резултат на [фирма] за 2010 г. със сумите, внесени от собственика в патримониума на дружеството в размер на 72 500, 00 лева (както е извършено при ревизията – чл. 78 ЗКПО неотчетени приходи), то следва, че данъчният финансов резултат за периода е този, който е деклариран от жалбоподателя, и за който данъкът е внесен изцяло. Ако се игнорира увеличението на счетоводния резултат на [фирма] за 2011 г. със сумите, внесени от собственика в патримониума на дружеството в размер на 85 000, 00 лева (както е извършено при ревизията – чл. 78 ЗКПО неотчетени приходи), то следва, че данъчният финансов резултат за периода е този, който е деклариран от жалбоподателя, и за който данъкът е внесен изцяло. Такива са заключенията и за 2012 г. за сумата от 60 034, 40 лева; за 2013 г. за сумата от 215 697, 19 лева. За 2014 г., при условие, че се игнорира увеличението на счетоводния резултат на [фирма] за 2014 г. със сумите, които са внесени от собственика в патримониума на дружеството в размер на 13 667, 49 лева (както е извършено при ревизията – чл. 78 от ЗКПО неотчетени приходи), то следва, че данъчният финансов резултат за периода е в размер на 129 727, 97 лева, при което експертизата приема за правилно преобразуването на финансовия резултат със сумата от 111 545, 43 лева, които произтичат от непогасени задължения на [фирма] към [фирма] по издадени фактури № 62 / 29.09.2009 г. и № 24 / 30.10.2009 г. (непредставени по делото, но коментирани в РА). Допълнителното заключение на вещото лице е в насока на това, че при този вариант дължимият годишен корпоративен данък е в размер на 12 972, 80 лева, от които дружеството е внесло сума в размер на 1 818, 25 лева. Остатък за довносяне – 11 154, 55 лева, върху който се дължат лихви за забава на основание чл. 175 ДОПК, считано от 01.04.2015 г. до 03.05.2018 г. (датата на ревизионния акт) в размер на 3 500, 41 лева. Общата дължима сума за довносяне на корпоративен данък за 2014 г. от [фирма] е в размер на 14 654, 96 лева.

Основното и допълнителното заключение на вещото лице Ю. Я. е прието в съдебно заседание, което е проведено на 15.02.2022 г.

По силата на разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК, съдът намира, че следва въз основа на представените от страните доказателства и тези, събрани в хода на съдебното производство, да провери законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като прецени дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. (аргумент от чл. 160, ал. 2 ДОПК)

Съгласно разпоредбата на чл. 78 от ЗКПО, при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от данъчно задълженото лице. Когато впоследствие във връзка със стопанска операция по изречение първо бъдат отчетени счетоводни приходи и разходи, последните не се признават за данъчни цели. Тоест разпоредбата на чл. 78, изр. първо ЗКПО дава възможност, при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат да се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата

година. Съгласно чл. 18, ал. 1 ЗКПО данъчен финансов резултат е счетоводният финансов резултат, преобразуван по реда на този закон. Тоест ЗКПО борави с две понятия – „счетоводен финансов резултат” и „данъчен финансов резултат”. Първото понятие отразява само счетоводните правила, докато второто изисква да се вземат под внимание и разпоредбите на данъчния закон.

Настоящият състав приема, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите.

Първият и основен спорен по делото въпрос е относно това, имал ли е възможност управителят на дружеството да предостави суми в размер на 446 899, 08 лева, осчетоводени по счетоводна сметка 107 на [фирма].

На първо място, по отношение на твърденията за внесени в страната с митнически декларации от 1993 г. и 1994 г. германски марки на обща стойност 771 680, 00 лв. съдът приема, че не са налице доказателства за разполагаемост на доходи в посочения размер.

Действително по делото са приобщени митнически декларации за внос на парични средства, но от същите не може да се направи категоричен извод, че лицето е разполагало с посочените суми към началото на ревизирия период. Това е така доколкото не се установи и доказва предвид значителния период от време изминал от 1993 г. и 1994 г. (15 г. – 16 г.), че жалбоподателят е притежавал налични средства в сочения от него размер. Не са представени доказателства за това, къде Х. К. е съхранявал паричните средства. Постъпилите суми не могат да се определят като заемни средства на собственика, предвид на това, че няма представени договори за заем. От значение в случая е и това, че управителят и едноличен собственик на капитала не е подавал декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за процесните периоди.

В хода на ревизионното производство са представени нотариални актове. Нотариален акт за продажба на недвижим № 105 / 12.12.2007 г., съгласно който [фирма] продава недвижим имот на Х. Г. К. на стойност 250 000, 00 лева, срещу отпуснат кредит от [фирма]. Х. К. през периода от м. 10.2007 г. до м. 12.2007 г. също е придобил от [фирма] недвижими имоти на обща стойност 297 272, 72 лева. Установено е още, че Х. К. и Х. К. продават недвижим имот на физическо лице на стойност 227 592, 86 лева. В хода на ревизионното производство е представен нотариален акт за продажба на недвижим имот № 182 / 02.08.2013 г., съгласно който Х. К. в качеството си на упълномощено лице, продава недвижим имот от името на сина си В. К. на стойност 110 000, 00 евро. Представен е договор за дарение от 01.07.2013 г., съгласно който Х. К. получава от сина си В. К. сумата от 215 141, 30 лева от продажба на собствен имот. Представен е и договор за дарение от 14.01.2008 г., съгласно който Х. К. получава от майка си 20 000 лева от продажба на собствен имот. Представен е и договор за дарение от 12.05.2006 г., съгласно който Х. К. получава от майката на съпругата му 160 000 евро.

Съдът приема изводите, които са направени в Ревизионния акт, че така представените в хода на ревизионното производство нотариални актове описват схемата, използвана от дружеството. [фирма] закупува имоти, на които извършва строителство, след което ги продава / дарява на свързани физически лица, които от своя страна ги продават и даряват парите от продажбите на Х. К., а последният твърди, че ги е предоставял безвъзмездно на [фирма]. Парите се внасят по сметка на дружеството като реална парична наличност, след което се ползват при осъществяване на дейността му. Основателен е изводът на данъчните органи, че липсват данни за

извършените разходи от дружеството по изграждането на тези имоти, както и за паричните средства, с които физическите лица са извършили плащане към [фирма]. На практика в дружество [фирма] са постъпвали парични суми, които са внасяни от управителя на дружеството Х. К.. Произходът на тези средства е от продажбата на недвижими имоти.

Основателни са изводите, направени в ревизионния акт, че при анализ на извлеченията на сметка 107 „Средства на собственика“, единственото, което може да си заключи е, че системно сметка 501 „Каса“ е захранвана със суми от името на Х. В. К. за покриване на платени разходи от дружеството, поради недостиг на парични средства от получени приходи. Недоказано е твърдението, че Х. В. К. е разполагал с тези средства, доколкото няма убедителни доказателства къде са съхранявани средствата. Не е посочено защо тези парични средства не са използвани вместо да се поемат задължения от дружеството по ипотечни кредити. Не е установено какви други разходи е посрещал през този период от време Х. К. и с какви средства. Тези средства не са посочени като заеми в данъчни декларации по чл. 50 ЗДДФЛ. Обстоятелство, което не е спорно между страните, но аргументите на жалбоподателя са в насока, че това следва да се третира като неизпълнение на административно задължение, което подлежи на административно наказване (л. 9 от делото).

По делото е приложено Решение № 5834 от 09.10.2019 г. на АССГ, Трето отделение, 17 състав. С него е отхвърлена жалбата на Х. К. срещу РА № Р – 22002218000025 – 091 – 001 / 31.08.2018 г. Това решение е потвърдено от Върховен административен съд, Осмо отделение, с Решение № 10383 от 29.07.2020 г. Посоченото означава, че твърденията на Х. К. относно размера на притежаваните от него суми с източник внесените в страната с митнически декларации от 1993 г. и 1994 г. германски марки на стойност 777 980, 00 лева са неоснователни. По отношение на разполагаемите парични суми от Х. К. е налице влязъл в сила административен (ревизионен) акт. В съдебното решение от 09.10.2019 г. е посочено, че не са налице доказателства за разполагаемост на германски марки на обща стойност 777 980, 00 лева. Настоящият състав не кредитира доводите, които са наведени в жалбата, че неправилно ревизиращите органи са приели, че не са събрани доказателства за наличието на парични средства в Х. В. К. – управител на [фирма], които да бъдат предоставени на ревизираното дружество. Действително мотивите на съдебните решения не се ползват със сила на присъдено нещо, но доколкото диспозитивите се ползват с такава сила, то от значение е обстоятелството, че РА № Р – 22002218000025 – 091 – 001 / 31.08.2018 г. е влязъл в сила след съдебно оспорване.

Вече беше посочено, че съдът не приема доводите в жалбата, че неподаването на данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2010 г., 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г., в които да е декларирано предоставянето в заем на парични средства, не означава, че не е доказано предоставянето им в заем на [фирма]. Съдът счита, че това е индиция за липсата на тези средства в посочения размер от страна на Х. К..

В хода на съдебното производство е приобщен отговор от Агенция „Митници“, Териториална дирекция Митница С. (л. 387 от делото). В писмото е посочена относимата правна уредба, която е уреждала подробно процедурите за приемане и оформяне на митнически декларации на пътуващите лица, в периода от 01.01.1993 г. до 31.12.1995 г. Извършена е справка в деловодната система за периода от 29.05.2018 г. до настоящия момент, като не са открити данни за постъпило писмо на ТД на НАП С. с № Р – 22002218000025 – 041 – 002 / 29.05.2018 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 78 ЗКПО счетоводният финансов резултат се увеличава с осчетоводените суми по кредита на сметка 107 за всяка от ревизираните години. Съдът приема за обосновано, че на основание чл. 78 ЗКПО счетоводният финансов резултат се увеличава с осчетоводените суми по кредита на сметка 107.

В хода на ревизионното производство е установено, че [фирма] постоянно е ползвало ипотечни кредити за извършване на дейността си. Посочени са примери: договори с Р. АД за 95 000 евро на 22.12.2006 г.; 65 500 евро на 28.06.2007 г.; 126 000 евро на 28.09.2007 г.; 300 000 евро на 10.06.2008 г. Обосновани са изводите на органите на НАП, че ако лицето действително е съхранявало някакви спестени средства, то същите биха били вложени още през тези години. Обоснован е изводът, че не е логично да се съхраняват пари в домашни сейфове и същевременно да се плащат лихви по кредити от страна на дружеството.

Съдът не споделя доводите за осъществено процесуално нарушение в хода на ревизията. Жалбоподателят е заявил, че е търсен на адрес: [населено място], [улица]. Неснователни са доводите, че връчването на този адрес е невалидно. Органите по приходите са спазили всички процесуални разпоредби. Установено е, че по данни от Търговския регистър [фирма] е променяло пет пъти седалището и адреса на управление на дружеството, като последната промяна е от 28.03.2017 г. Всички документи са изпращани на посочения пред НАП адрес: [улица], ап. 2.

Споделят се доводите, изложени в писмените бележки на процесуалния представител на НАП, по отношение на дарените суми от сина на Х. К. – В. К.. Продажбата на недвижим имот с нотариален акт № 182 е извършена на дата 02.08.2013 г. Твърди се, че получените средства от нея В. К. е дарил на баща си, но договорът за дарение е сключен месец по-рано – 01.07.2013 г. (л. 278 от Приложение № 2 към делото). В договора е посочено, че дарителят отстъпва сума в размер на 215 141, 30 лева от продажбата на собствения му недвижим имот в [населено място], [улица] – двуетажна жилищна сграда с гараж. Основателни са аргументите на процесуалния представител на НАП, че имотът е закупен през 2008 г. от В. К. за сумата от 122 000, 00 лева, когато той е на 20 години. Не са представени доказателства за произхода на паричните средства.

Споделят се изводите и по отношение на дарението, което майката на съпругата на Х. К. прави в негова полза. Имотът е закупен от Х. К. на 20.12.2002 г. По данни от имотния регистър към Агенцията по вписванията материалният интерес при покупката на имота е 4 700 лева. На 15.12.2005 г. същият е дарен от Х. К. и Х. К. на К. М., която след това го продава за 160 000 евро.

По отношение на заключението на ССЧЕ следва да се посочи, че тя отразява документите, които са налични по делото и са предоставени от жалбоподателя. Предоставя се заключение за внесените суми от Х. К. в полза на [фирма] по банков път, респ. в брой на ръка по сметка 107. Заключението е извършено на базата на копия на банкови извлечения, респ. на приходни касови ордери. Резултатите са отразени в табличен вид. Това обаче не установява произходът на посочените средства. В допълнителното заключение на ССЧЕ (по задача 5 на л. 411 – 415 от делото) е посочено, че вещото лице е следвало да направи изчисления и да установи по какъв начин ще се изменят задълженията по РА, в случай че всички възражения на жалбоподателя бъдат уважени и във варианти, ако едно или повече възражения на жалбоподателя бъдат уважени. Вариантите, които е посочило вещото лице не обвързват съда. Те се извършени при условие, че се игнорира увеличението на

счетоводния финансов резултат на [фирма] за всеки от ревизираните периоди. Те биха имали значение за съда, ако на база събраните доказателства по делото, се възприемаше тезата на жалбоподателя, че не са налице предпоставките за увеличаване на финансовия резултат на [фирма] по чл. 78 ЗКПО. Теза, която настоящият състав не възприема.

В заключението към основната ССЧЕ е посочено, че експертизата счита, че по никакъв начин внесените, респ. върнатите от [фирма] парични суми на собственика Х. К. не могат да бъдат третирани като разход на дружеството. Това заключение се кредитира от съда. Логиката, която може да се изведе от тази част на заключението на вещото лице е в насока на това, че всяко увеличение на капитала е приход, освен ако не е вноска от собственика. Твърдението на жалбоподателя е, че това е вноска от управителя Х. К.. Настоящият състав не възприема тезата на жалбоподателя, че това е вноска, следователно се касае за приход. В подкрепа на това следва да се посочи и Счетоводен стандарт 18 „Приходи“. Съгласно т. 2 от този стандарт „Определения“ приход е брутният поток от икономически изгоди през периода, създаден в хода на обичайната дейност на предприятието, когато този поток води до увеличаване на собствения капитал отделно от увеличенията, свързани с вноските на собствениците. С оглед гореизложеното съдът намира, че жалбата на [фирма] е неоснователна и обжалването срещу оспорения РА следва да бъде отхвърлено.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което предвид изхода на спора следва да бъде уважено в размер на 3001, 48 лв. (три хиляди и един лева и четиредесет и осем стотинки) съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Мотивиран така и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 45-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт (РА) № Р – 2200221717002930, издаден от Р. Г. Я., като орган възложил ревизията и Е. Д. П., като ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 843 от 17.05.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите за установени задължения по ЗКПО за корпоративен данък общо в размер на 82 382, 83 лева, от които главница 55 866, 80 лева (за 2010 г. – 7 272, 74 лева; за 2011 г. – 8 500 лева; за 2012 г. – 6 003, 04 лева; за 2013 г. – 21 568, 72 лева и 2014 г. – 12 521, 30 лева), и лихва в размер на 26 515, 03 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП разноски по делото в размер на 3001, 48 лв. (три хиляди и един лева и четиредесет и осем стотинки), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ:

